

РЕШЕНИЕ

№ 105

гр. Благоевград, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети март през
две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимир Аршинков

Членове: Атанас Маскръчки
Диана Узунова

при участието на секретаря Мариела Палова
в присъствието на прокурора М. Г. Ш.

като разгледа докладваното от Красимир Аршинков Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20241200600069 по описа за 2024 година

С присъда № 77/27.11.2023 год., постановена по н.о.х.д. № 798/2023 год.
на Районен съд - Благоевград, подсъдимият В. Р. В. е признат за виновен в
това, че на 01.11.2021 год., в гр. Благоевград, ул. „В“ № 3, в качеството си на
длъжностно лице – полицаи (водач на патрулен автомобил) в група „Охрана
на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 01 РУ на МВР –
Благоевград, назначен като наряд на Пост №1, съгласно ежедневна ведомост
от 01.11.2021 г. на 01 РУ на МВР – Благоевград, е присвоил чужда движима
вещ – мобилен апарат марка и модел „HUAWEI P30“, с ИМЕЙ № ... и ИМЕЙ
№, на стойност 809,00 лв. (осемстотин и девет лева), собственост на Р Ш –
Х, с ЕГН *****, връчена в това му качество - престъпление по чл. 201,
ал. 1 от НК, поради което и на основание същия законов текст, вр. с чл. 54 от
НК му е наложено наказание "лишаване от свобода" за срок от 3 /три/ месеца ,
чието ефективно изтърпяване на основание чл. 66, ал.1 от НК е отложено за
изпитателен срок от 3 /три/ години.

Със същата присъда подсъдимият В. е осъден да заплати по сметка на
ОД на МВР - Благоевград сумата от 127.80 лева, представляваща сторени в

хода на ДП разноси, а по сметка на Районен съд - Благоевград сумата от 50 лв., представляващи сторени в хода на съдебното производство разноси, както и 5 /пет/ лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу посочената присъда е депозиран протест от Районна прокуратура – Благоевград, с който се оспорва явната несправедливост на наложеното на В. наказание. След излагане на установената фактическа обстановка прокурорът е заключил, че на база събраната доказателствена съвкупност е останала недооценена от първата съдебна инстанция обществената опасност на деянието. С налагане на минимално предвиденото от закона наказание не се отчитат негативните последици за обществото от действията на служител на МВР, призовано по принцип да пази законността и сигурността на гражданите. Твърди се, че действията на В. са предизвикали изключително негативно въздействие върху авторитета на ведомството, което следва да се отчете при определяне на наказанието му. В този смисъл се иска изменяване на присъдата и увеличаване на наложеното наказание на една година „лишаване от свобода“, чието ефективно изтърпяване да бъде отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за срок от три години.

Срещу присъдата е депозирана жалба и от подсъдимия, в която се твърди, че същата е незаконосъобразна и необоснована. Неправилно е приложен материалния закон, защото процесният телефон не е собственост на МВР и съответно не е даден на подсъдимия в служебното му качество да го пази и управлява. Изтъкват се съображения и за липса на изисквания към длъжността му на водач на патрулен автомобил относно получаването на вещи от граждани, както и липсата на умисъл в поведението му, тъй като забравил за получената вещ в джоб на якето, което е и причината да не я върне. Липсват категорични данни и за това, че е я е ползвал, тъй като не е изяснено в какво точно се е изразило това ползване, при положение, че телефонът е бил заключен. При условията на алтернативност се твърди, че се касае за маловажен случай по чл.204 от НК, тъй като са налице множество смекчаващи отговорността обстоятелства, които разкриват В. като лице с много ниска степен на обществена опасност. Като втора алтернатива се иска приложението на чл.205, ал.1, т.1 от НК, защото по делото е безспорно установено, че деецът е върнал доброволно телефона, за което е съставен и протокол за доброволно предаване.

Не е изследвана и действителната роля на св. К, включително и как точно се е сдобил с телефона, преди предаването му на подсъдимия.

Пред въззивната съдебна инстанция защитникът на подсъдимия поддържа жалбата си, акцентирайки върху положителните данни за личността на В. и върху доброволното предаване от негова страна на процесната вещ. Поддържа се и алтернативното искане за определяне на случая като маловажен и преквалифициране на извършеното като престъпление по чл.204, б. „а“ от НК.

Жалбоподателят В. поддържа заявеното от адвоката му, а в предоставената му последна дума моли да бъде оправдан.

Представителят на Окръжна прокуратура – Благоевград счита жалбата на подсъдимия за напълно неоснователна, за което подробни разсъждения са изложени от първата съдебна инстанция. Поддържа искането в протеста за увеличаване на размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“, защото неоправдано е занижена отговорността му. Обстоятелството, че престъплението е извършено от служител на МВР в служебното му качество и задълженията на същата институция да противодейства на извършването на всякакви престъпления, завишават степента му на обществена опасност. А негативният отзвук сред обществеността по повод на същото е довело до спад в авторитета на правоохранителната система.

Въззивният съд, след цялостна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК и собствен анализ на събрания по делото доказателствен материал, намира, че възприетата от първата инстанция фактическа обстановка се базира на събраните по делото доказателства. При излагане на установените факти БлРС подробно е описал какво приема за установено и въз основа на кои доказателствени източници. В аналитичната част на мотивите си е изтъкнал сравнителната едноточност на събрания доказателствен материал, който обосновава повдигнатото и поддържано срещу В. обвинение. Изследвани са всички изискуеми елементи от състава на престъплението по чл.201, ал. от НК и обосновано е посочено защо се приема, че подсъдимият е лицето, което в длъжностното си качество е присвоило предадения му от св. К телефон. Обсъдени са и всички направени в хода на съдебното следствие възражения, на които са дадени смислени и съобразени с действащото законодателство отговори. Отчетено е значението

и на събраните по делото писмени доказателства, с изключение на протокола за доброволно предаване на телефона от страна на подсъдимия. Допуснатата грешка, свързана с доброволното предаване на вещта, предмет на длъжностното присвояване, е с пряко значение за правните изводи и съответно за законосъобразната квалификация на деянието, което налага изменение на проверяваната присъда в посочения смисъл. Основания за корекция на същата са налице и относно размера на наложеното наказание, което ще бъде обосновано по-долу.

Изхождайки от задължението за излагане на собствен прочит на установената по делото фактология, Окръжният съд приема, че подсъдимият В. към инкриминираната дата заемал длъжността полицай /водач на патрулен автомобил/ към група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ в 01 РУ[1]- Благоевград към ОД на МВР- Благоевград. Длъжностните задължения на подсъдимият са посочени изчерпателно в типова длъжностна характеристика на заеманата от него длъжност. Служителите от сектора, в който работел и В., изпълнявали и постова дейност, като графика и периода се определяли съгласно ежедневна ведомост. Задълженията в тази връзка са регламентирани с Инstrukция №81213-1415/20.11.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейността по охрана на обекти по чл.14, ал.2, т.4 от ЗМВР, издадена от министъра на вътрешните работи, Инstrukция №81213-929/02.12.2014 г. за патрулно постова дейност, издадена от министъра на вътрешните работи и утвърдените от началника на 01 РУ[1]Благоевград указания относно изпълнение на ППД на пост №1 за охрана на ОД на МВР- Благоевград и 01 РУ- Благоевград. Съгласно посочените нормативни документи и служебни указания на началника на полицейското управление всеки посетител на звеното на МВР се легитимирал с документ за самоличност и се вписвало в нарочна книга за пропускателния режим. От своя страна постовият се отчитал за всеки наряд, попълвайки информационна карта и докладвайки за това на дежурния в ОДЧ.

На 01.11.2021 год. Подсъдимият В. изпълнявал задълженията си по наряд на на пост №1 при 01 РУ- Благоевград за времето от 07.00 часа до 19.00 часа на същия ден. Към 18.21 часа пред сградата на МВР дошъл свидетелят Б К и обяснил на В., че е намерил в таксиметров автомобил чужд мобилен телефон, който искал да предаде в МВР, за да бъде върнат на собственика му. В изпълнение на намерението си предал на подсъдимия мобилен телефон

марка и модел „Huawei P30“, с IMEI: ..., който го уверил, че ще задейства процедурата по намиране на неговия собственик, след което свидетелят си тръгнал. В изпълнение на служебните си задължения В. следвало да впише посоченото лице като посетител в посочената нарочна книга и да състави протокол за доброволното предаване на вещта, но не го направил. Прибрал телефона в себе си и не докладвал за случилото се на дежурния по ОДЧ.

Свидетелката Р Ш – Х установила, че и липсва мобилния и телефон, след което на 04.11.2021 год. подала жалба в 01 РУ – Благоевград. Случаят се възложил на свидетеля С Ч, който изискал справки от мобилните оператори, за да установи ползван ли е телефона след изгубването му. В резултат на получената информация Ч установил, че опит в тази посока е правен от св. К, за да установи кой е собственика, а след това от подсъдимия в качеството му ползвател на телефонния номер /СИМ карта/. След беседване с В. той си признал, че телефонът е в него и на 10.03.2022 год. го предал на Ч с протокол за доброволно предаване.

В хода на образуването по този повод досъдебно производство е назначена съдебно оценителна експертиза, от заключението по която е видно, че пазарната стойност на посочената марка мобилен телефон възлиза на 809 лв.

Възприетата и от двете съдебни инстанции сходна фактическа обстановка се подкрепя от събраната доказателствена съвкупност. Следва да се отбележи, че аналитичните съображения по повод значението на отделните доказателства на първата съдебна инстанция отговарят на процесуалните изисквания за логичност и достоверност. Обосновано е дадена вяра на тримата разпитани свидетели Х, К и Ч, чийто показания установяват изгубването на телефона, неговото намиране и предаване на полицейски орган, както и проведеното разследване, установило злоупотребата от страна длъжностното лице. Липсва каквото и да било оспорване на заявеното от свидетелите, а и липсват обективни причини, които да попречат на изводите за истинност на показанията им, поради което и напълно законосъобразно се кредитират от съдилищата. Наведените от защитника на подсъдимия неконкретизирани съмнения относно липсата на някаква проверка на поведението на св. К са неясни по своя характер и практически правно ирелевантни, защото от установеното е видно, че лицето е действало напълно

правомерно, откривайки чужда движима вещ, която след невъзможността да установи собственика ѝ, е предал в поделение на МВР. В подкрепа на заявеното от свидетелите са и писмените доказателства, показващи опита за ползване на телефона на подсъдимия, периода на неговото своене и доброволното му предаване, след получените безспорни данни за временния му ползвател.

С направените по-горе уточнения Окръжният съд намира, че от правна страна поведението на подсъдимия В. запълва състава на престъплението по чл.205, ал.1, т.1 във вр. с чл.201, ал.1 от НК. Същият на 01.11.2021 год., в гр. Благоевград, ул. „В“ № 3, в качеството си на длъжностно лице – полицаи (водач на патрулен автомобил) в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ при 01 РУ на МВР – Благоевград, назначен като наряд на Пост №1, съгласно ежедневна ведомост от 01.11.2021 г. на 01 РУ на МВР – Благоевград, е присвоил чужда движима вещ – мобилен апарат марка и модел „HUAWEI P30“, с ИМЕЙ № ... и ИМЕЙ №, на стойност 809,00 лв. (осемстотин и девет лева), собственост на Р Ш – Х, с ЕГН *****, връчена в това му качество, като до приключване на съдебното следствие пред първоинстанционния съд присвоената вещ е внесена. По първоначалната квалификация на обвинението по чл.201, ал.1 от НК В. В. следва да бъде оправдан. От обективна страна са налице всички изискуеми от приложимата правна норма елементи. В случая е безспорно длъжностното качество на субекта, произтичащо от заеманата от него длъжност съгласно нормата на чл.93, т.1, б. „а“ от НК. Предмет на длъжностното престъпление се явява телефона на пострадалата, връчен на подсъдимия от св. К заради длъжностното му качество. Изложените подробни съображения с теоретичен привкус в мотивите към проверяваната присъда напълно се споделят и от въззивната инстанция, която не намира за нужно да ги повтаря. Съдът е дал отговор на възражението на защитника на подсъдимия, че движимата вещ, предмет на длъжностното присвояване, не е била собственост на ОД на МВР – Благоевград. Такова изискване във възприетата квалификация липсва и в своето длъжностно качество В. се явява годен субект на посоченото престъпление, когато именно в това му качество му бъде връчена движима вещ, чужда собственост, без значение чия. Налице е и „внасяне“ по смисъла на чл.205, ал.1, т.1 от НК на присвоената движима вещ до приключване на съдебното следствие пред първоинстанционния съд. В тази връзка

отрицателните съждения на първата съдебна инстанция не могат да бъдат възприети. Независимо от проведените сравнително успешни издирвателни действия от страна на разследващите, телефонът е предаден доброволно от подсъдимия, за което свидетелства съставения протокол за доброволно предаване. В него акта на доброволност изрично е изтъкнат с подчертаване, че телефонът е предаден от В. „без никакво физическо или психическо насилие“. Само ако вещта беше открита и приобщена към делото в резултат на „претърсване и изземване“ като надлежно процесуално действие, първата съдебна инстанция щеше да бъде права в разсъжденията си.

От субективна страна деянието е извършено от В. с пряк умисъл като той ясно е съзнавал длъжностното си качество и общественотоопасния характер на присвоителната му дейност, като е целял настъпването на общественотоопасния резултат.

Напълно неоснователно е възражението на защитника на подсъдимия, че липсва вина в поведението му, защото той на практика не е успял да ползва телефона, който се оказал заключен с парола. Това категорично се опровергава от сравнително продължителния период на задържане на вещта, който сам по себе си изключва „забравянето“ ѝ в джоб на яке, както се твърди. А и В. не е спазил нито едно от задълженията си на пост №1, свързани с отразяване на посетителя, изготвяне на докладна и попълване на изискуемата се форма, и съставяне на протокол за предаването на вещта, които ясно свидетелстват за присвоителните му намерения.

Независимо от възприетата по-благоприятна за дееца правна квалификация на престъпното деяние, въззивната съдебна инстанция намира протеста на прокуратурата за частично основателен. Предвиденото от закона наказание при направената корекция е „лишаване от свобода“ до пет години. С налагането на минимално възможното наказание от 3 /три/ месеца „лишаване от свобода“ по първоначалната квалификация на обвинението, възприета от БлРС, не е отчетена в необходимата пълнота обществената опасност на самия деец. Последното обстоятелство се засилва особено от длъжността на дееца в правоохранителната система, която по дефиниция противодейства на престъпността. Като се прибавят и срока на задържане на процесния телефон, опита на подсъдимия да го ползва, макар и неуспешен, стойността му, надхвърляща две минимални работни заплати, е очевидна

невъзможността наказанието да бъде определено на абсолютния минимум. Вярно е, че като смекчаващи обстоятелства следва да се изтъкнат чистото съдебно минало и, младата възраст на дееца, но без те да могат да обосноват избора изключително снизходителен подход. Обстоятелството, че подсъдимият е отстранен от работа в резултат на дисциплинарна процедура, не може да се разглежда като смекчаващо обстоятелство, защото е резултат на осмислено и избрано от дееца поведение. При отчитане на двете групи обстоятелства съдът намира, че приоритет следва да се даде на смекчаващите над отегчаващите, като се изходи не от техния брой, а от относителната им тежест и възможността деецът за в бъдеще да преосмисли поведението си към съблюдаване на наложения правопорядък, особено отчитайки младата му възраст. В този смисъл БлОС намира, че наказанието „лишаване от свобода“ следва да бъде увеличено на 6 /шест/ месеца, което се явява адекватно на извършеното от дееца и съобразено с приетата правна квалификация, в каквато посока проверяваната присъда следва да бъде изменена. По отношение на приложението на чл.66, ал.1 от НК и определения изпитателен срок корекции на проверяваната присъда не са необходими. Безспорно е, че при установените данни за дееца и демонстрираното от него процесуално поведение, не е необходимо да бъде изваден от нормалната си социална среда, за да бъдат изпълнени целите по чл.36 от НК.

Изложеното относно необходимостта от отежняване на наказателната отговорност на подсъдимия изключва необходимостта от излагане на допълнителни съображения за възражението на защитника относно определянето на случая като маловажен. Нито една от характеристиките по чл.204 във вр. с чл.93, т.9 от НК не е налице, за да се определи извършеното от дееца като маловажен случай.

Правилно първата съдебна инстанция на основание чл.189 от НПК е присъдила в тежест на признатия за виновен подсъдим сторените по делото разноски.

По изложените съображения и на основание чл.337, ал.1, т.2, пр.3, чл.337, ал.2, т.1 и чл.338 от НПК Окръжният съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 77/27.11.2023 год., постановена по н.о.х.д. № 798/2023

год. на Районен съд - Благоевград като **преквалифицира** извършеното от В. Р. В. като престъпление по чл.205, ал.1, т.1 във връзка с чл.201, ал.1 от НК и го оправдава по първоначалното обвинение по чл.201, ал.1 от НК.

ИЗМЕНЯ същата присъда като **увеличава** наложеното на подсъдимия В. наказание на 6 /шест/ месеца „лишаване от свобода“.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____